

Druppel

Als je geboren wordt, ben je ontwaakt uit je eerste gevangenis, de muren van je moeders buik. Je krijgt bewegingsruimte als geboortegeschenk. Eindelijk mag je huilen, en als het goed is maak je daar onmiddellijk gebruik van, om te voelen hoe vrijheid voelt, de longen uit je lijf te schreeuwen. Te laten zien dat jij er bent op de wereld. Iedereen is blij, want je leeft en je ademt. Je ziet jezelf in de ogen van je ouders. Je bent hun liefde samengepropt in een zachte roze baby.

Het was een mooi ogenblik, maar een keer met mijn ogen knipperen en ik werd weer opgevangen in de armen van mijn moeder, dan van mijn vader, vervolgens van verpleegsters, familie, vrienden; Onhandig rondgegeven worden door een zee aan mensenarmen, was niet wat ik had verwacht van de wereld buiten de baarmoeder. Steeds bij de overdracht geniet ik van dat moment in de lucht. Het is even alsof ik vlieg. On top of the world.

Ik groei, krijg haar, tanden en spieren. Het lukt me om mijn tenen te krullen, te kruipen en te krijsen. Ik kijk in de spiegel en zie mezelf. Dit is leven, denk ik. Dit is wat het betekent om vrij te zijn.

Kruipen wordt lopen, lopen wordt rennen en ik mag voor het eerst alleen naar de bakker om op zondag kaneelbroodjes te halen. Lopen wordt fietsen, en ik komt steeds dichterbij vliegen. Ik krijg vrienden, maak ruzie, verlies ze, krijg nieuwe, breek een vinger en laat hem helen. Mijn konijn gaat dood. Ik word ouder. Mijn ouders gaan scheiden. Ik krijg een blauwe fiets. Mama zegt dat het een troostcadeau is. Of het voor het dode konijn, mijn gescheiden ouders of het ouder worden is, weet ik niet.

Ik kijk ernaar. Het blauw is petroleum blauw. Het lijkt op de kleur van de zee maar dan metaalachtig, alsof de zee is gaan roesten. Ik noemt haar Druppel, naar tranen van troost en het blauw van de zee. Met Druppel naar school, naar huis, naar papa, naar mama en oma. Het voelt als vliegen, tussen mensenarmen, on top of the world.

Sinds een tijdje praat ik niet meer zo veel. Ik heb geen zin. Mama houdt nu van Jakob en Papa van de Playstation. Ik hou van mijn fiets, die blijft me trouw. Jakob zegt tien keer achter elkaar hoe mooi het weer is en de Playstation roept stervenskreten. Ze verstommen mij.

Veel mensen fietsen en zijn onderweg, maar als ik onderweg ben, ben ik thuis. Druppel wacht op mij in de voortuin. Hij glimt in de zon, en ik glimlach terug. Hij brengt mij overal heen. Ik voel de wind langs mijn wangen en door mijn haar. De ritmische beweging van het trappen maakt me rustig. Net als ademen. Of de zee. Hoewel ik buiten in de stad ben, bevind ik me in mijn eigen ruimte. Mijn eigen feestje, op de fiets door de wereld. Ik doe mijn oortjes in en begin te trappen.

Na een rondje door de stad te hebben getrapt, en nadat de zon is gaan zakken, kom ik weer bij het huis waar ik ben geboren. Het is mijn thuis, maar nu papa is vertrokken en Jakob slechts als een weerman het weer beschrijft, lijkt het begrip thuis niet helemaal meer te passen. Laten we het bij huis houden. Ik kom aan bij het huis waar ik ben geboren.

Ik zet mijn eerste voet over de drempel.

“Liefje, ik moet even wat met je bespreken!”

“Ja, dus, zondag zijn Jakob en ik twee jaar samen en we gaan de hele dag naar de spa. Dus ik wilde vragen of je misschien een dagje eerder naar papa kan gaan.”

Is het nog een thuis, als je eruit kan worden gezet?

“Ja, tuurlijk is goed.”

Zondag

Zondag is voor gebakken kaneelbroodjes, voor regen en elkaar voorlezen. Zo herinner ik mij zondagen van vroeger. Die veranderen als je ouder wordt blijkbaar. Mama's gaan naar de spa en kinderen naar hun papa's. Papa woont in een flat op de vijfde etage. Ik bel aan, wacht.

Dit gebouw laat me klein voelen. Ik kijk omhoog en ga opzoek naar tekens van beweging, schaduwen achter ramen. Ik bel nog een keer aan. Juiste naamplaatje, juist nummer, juiste bel. Ik besluit op het stoepje voor de deur te gaan zitten. Wordt de drempel zelf.

Na enkele momenten lang vogels te hebben bekeken die vuilnis uit de prullenbak plukken, besluit ik weg te vliegen. Stap op Druppel, en druip weg.

Papa was mij vergeten, papa was te laat, papa had iets door elkaar gehaald. Papa was boodschappen aan het doen, papa had een afspraak die was uitgelopen, papa stond in de file. Papa had een ongeluk, papa moest naar het ziekenhuis, papa ligt dood in het appartement waar ik net naar boven keek. Alleen, ongevonden, met een dochter die hem achterlaat.

Ik ga harder trappen, probeer dit beeld eruit te trappen. Waarschijnlijk is hij het gewoon vergeten. Ik fiets over grachten, over bruggen, door stromen aan mensen. Mensen zijn net vissen, ze scholen samen. De vissen worden minder. De zon heeft ze verlaten en verstopt in het donker. Als ik weer voor het huis van papa sta, heeft de flat zich verandert in een verzameling lichtgevende vakjes. De mensen in de vakjes noemen zo een vakje hun thuis. Ik sluit mijn ogen. Ik denk aan mama en aan de spa en hoe graag ik nu ook in warm bubbelwater zou willen liggen. Bubbelwater, wat mij optilt en laat zweven. Mij even terugneemt naar het moment in mama's buik, voor eeuwig met haar verbonden. Daar kon ze mij niet uit huis zetten om zelf met Jakob, het bubbelbad tot hun baarmoeder te maken. Veilig, warm, zwevend, samen.

Ik doe mij ogen open en daar is papa. Hij heeft zijn armen om iets heen geslagen. Het blijkt een vrouw te zijn. Ze staan te zoenen. Ik zie hoe zijn hand zich onder haar T-shirt begeeft. Dit moet stoppen.

“Papa!”

“Hey, lieve schat, wat doe jij hier? Jij zou toch morgen pas komen?”

“Ja ik kwam een dagje eerder, want Mama en Jacob zijn twee jaar samen.”

“Sorry, maar je hebt een kind?”

“Ehm ja sorry Eva, dat wilde ik je nog vertellen.”

Papa houdt blijkbaar niet alleen van de Playstation, maar nu ook van Eva.

Donderdag

Het is donderdag en Druppel is weg. Hij staat niet in het fietsenrek. Zoekend naar een blauwe glitter in de grijze fietsenzee, begin ik te beseffen dat Druppel weg is. Ik ren naar boven, de vijf trappen op, papa's kamer binnen, verstoor deze dromende reus en vertel hem het tragische nieuws: Druppel is gestolen. Papa kreunt, knippert, ontwaakt uit zijn lichaam wat als een stevige rots met dekens was omhuld. Met glazige ogen kijkt hij me aan. Verkocht. Hij heeft hem verkocht. Mijn voeten zetten zich in beweging, beginnen te lopen, de deur uit. Over de drempel beginnen ze te rennen. Ik ren trappen naar beneden, de flat voorbij, de straat uit. Ik blijf rennen, misschien helpt dat ook als trappen niet meer kan; de druppels eruit rennen. Als je lichaam in beweging is, zijn je gedachten dat minder.

Rennen, wordt weer lopen, en dan ben ik deel van de massa. Ik ben een vis in een school en ik mis mijn feestje op mijn fiets.

Sinds Druppel weg is wandel ik elke dag naar school en terug. Dat zijn precies 25 minuten. Ik zie meer. Mensen die naar me kijken bijvoorbeeld. Wandelaars vervelen zich, dus kijken ze meer om zich heen. Ik zie hoe mensen het vuilnis buiten zetten, de postbode, die brieven verdeelt, het meisje, dat valt van de schommel, de kat, die de bakstenenmuur kopjes geeft. Plotseling ben ik deel van een ander milieu. De mensen op straat, de vissen die om elkaar heen zwemmen. Het verveelt, het stappen. Ik mis de wind, die me liet vliegen. Vis me uit het water.

Dinsdag

Het regent druppels uit de lucht maar mijn Druppel is nog steeds weg. Ik zie hoe alles onscherp en grijs wordt. Zelfs de gele paardenbloemen bij de berkenboom lijken te vergrijzen. Maar naast de berkenboom glimt iets op. Het is blauw, een petroleum, alsof de zee is gaan roesten. Ik herken hem meteen, sta stil, en kijk nog een keer. Ik kijk om me heen om te zien of ik een eigenaar zie, maar de regen heeft de mensen in hun huizen gejaagd.

Zonder erover na te denken, loop ik naar Druppel toe en probeer mijn code op mijn slot. Voor ik het door heb fiets ik de straat uit. Ik fiets, het regent en het is alsof ik vlieg door de zee. Ik lijk even alles te vergeten en zijn het alleen nog maar Druppel, ik en de druppels om ons heen. Ik besluit na een tijdje Druppel weer daar neer te zetten waar ik hem heb gevonden. Ik ben nieuwsgierig geworden naar die nieuwe eigenaar. Lijkt ze op mij? Is het een hij? Heeft ze Druppel een naam gegeven? Of behandelt ze hem als een naamloos stuk roest? Fietst ze snel of langzaam? Volgens de regels of radicaal door alles heen? Luister ze muziek tijdens het trappen? Zingt ze er zachtjes bij? Doet ze haar ogen soms even dicht voor een seconde of twee om te voelen hoe het is om te vliegen?

Aan de overkant van de straat staat een bankje, waar ik plaats neem. Het is gestopt met regenen en de wolken hebben plaats gemaakt voor zonneschijn. In mijn ooghoek, loopt er een meisje richting Druppel. Ze lijkt iets ouder dan ik en heeft een viooltas op haar rug. Ze heeft lange haren die als een waterval over haar schouders, op Druppel, vallen. Ze stapt op en fiets weg.

De dinsdag daarop

Als ik weer van school naar huis loop zie ik Druppel weer op zijn plaats naast de berkenboom staan. Mijn horloge zegt mij dat ik een half uur heb voordat het meisje en de viool er met Druppel vandoor gaan. Zoals ik al jaren dagelijks doe, maak ik als vanzelf, het slot van Druppel los. Ik loop de straat op, als ik een stem achter mij hoor. De stem schreeuwt en is aan mij gericht. Ik blijf als bevroren staan.

Woensdag

Ik ben weer ontdooid. Maar papa is ijzig. Ik zit trillerig aan de keukentafel en heb het koud. De temperatuur en de stemming versterken elkaar.

De moeder van het vioolmeisje had mij gezien en wilde met mijn vader spreken. Dat vond ik allemaal een beetje overdreven, maar ze kende mijn vader en hij moest van deze 'streek' weten. Ik liet het allemaal gebeuren en zei niet veel.

Nu zit ik aan de keukentafel en zeg nog steeds niks. Papa zegt veel. Het is een woorden stroom maar ik wil maar een druppel. Hij zegt dat hij me zo niet kent, dat hij teleurgesteld is, dat ik toch geen crimineel ben. Dat ik iets moet zeggen. Dat ik sorry moet zeggen tegen het vioolmeisje en haar moeder. Dat hij me huisarrest geeft. Dat hij dat eigenlijk niet wil, maar dat ik de consequenties van mijn actie moet voelen. Dat ik iets moet zeggen. Of ik überhaupt wel naar hem luister. Wat ik hiermee wil bereiken. Dat mensen met elkaar praten. Dat je zo verder komt in het leven. Communicatie.

Ik vraag hem of hij zich kan herinneren dat hij met mij communiceerde toen hij Druppel verkocht. Nu is hij degene die zwijgt.

Van mij kan de stilte voor eeuwig duren, zolang totdat we alles zijn vergeten.

“Het spijt me, maar ik heb het geld nodig. Je weet dat het nu moeilijk is, alleen enzo.”

“Je hebt toch mij. Heb ik jou ook?”

Dat vroeg ik me wel vaker af de laatste tijd. Of ik nog ouders had. Mama had nu Jakob. Papa had Eva en de Playstation. Ik had Druppel. Het was goed. Of tenminste, dat dacht ik. Maar fietsen kunnen worden verkocht, ouders niet.